

Левски като създател и ръководител на тази организация. Макар че дори най-простата логика на всяко обществено явление и особено на обстоятелствата при създаването и дейността на една политическа общност не само предполага, но и съвсем очевидно изисква участието на повече хора, особено на идейно изградени и с ясни концепции дейци, какъвто е Каравелов, а и на широк кръг други съмишленици, без чието активно участие работата и резултатите от работата на който и да е - колкото и велик и гениален да е ръководител, е невъзможна.

Поради научно неиздържания подход и исторически фалшивата цел на лица, за доста време господстващи в официалната марксистическа историография, бе издигната тезата, че БРЦК в Румъния не съществува, когато Левски изгражда комитети в България и, че Централен комитет в Букурещ започва да действа едва след общото събрание през пролетта на 1872 г. и, следователно, Каравелов и емиграцията около него нямат никакво отношение към дейността на Левски и резултатите от нея. Абсолютизира се някаква пълна самостоятелност, независимост и дори противопоставяне на т.н. "вътрешна революционна организация" /ВРО/ като нещо отделно, различно и независимо от БРЦК като общонационална организация, като каквато той е замислен и изграждан от самото начало на учредяването си през 1869 г. и, за което са налице достатъчно доказателства в българските извори, удивително и напълно необосновано пренебрегвани от привържениците на посочените тези, както и на чуждестранните, априорно обявени за измислици на дипломатите, турските власти и други чужди среди.

В това противоречащо на фактите увлечение на някои автори - Мих. Димитров и следващите го без собствени проучвания и критично отношение, се стигна до немислими абсурди. Като например, пренебрегването на сведението не на друг, а на самия Каравелов от ноември 1869 г., че в България и Румъния е в процес на изграждане "младобългарска партия" с ясна политическа програма, определени освободителни цели и определени методи на действие - революционни и структура сред българите в и вън от България. Няколко месеца по-късно в програмната брошура "Български глас БРЦК" Каравелов обосновава необходимостта от пренасяне центъра на подготвителните работи за въстанието вътре в България и обявява, че този извод се налага от неуспеха на емигрантските чети, прехвърляни отвън, въпреки родолюбието и саможертвата на участниците в тях и страстното им желание да извоюват свободата на отечеството си. Ревностните отрицатели на съществуването на БРЦК през 1872, всъщност от есента на 1869 г., не вземат под внимание и изработването на общата политическа "Програма на БРК" от Л. Каравелов през пролетта на 1870 г., която някои автори /Д. Косев/ обявиха, че е предназначена не за българската революционна организация, а за да се представят българите пред външния свят и пред една международна демократична организация "Лигата за мир и свобода", отправила покана до българските революционери и лично до Каравелов за участие в поредния ѝ конгрес!

Още по-абсурден е фактът, че Мих. Димитров и други историци след него, изобщо не вземаха под внимание съобщението на Каравелов за "младобългарс-